

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 371. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm03-shoot-idm140319424926976/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind

Om Himlens Haab til dem, der Førstegreden
 Af Jordens korte Sommerprag; nu saae,
 Om Salighed til dem, der kjendte Nøden,
 Om evigt Liv til dem, hvis Maal er Døden,
 Om Naadens Kald til dem, der Straffen hører paa.

Men at saa fuld en Vished her han talte,
 At Troens Rigdom i hans egen Aand
 Sin Herlighed som i et Gjenskin, malte
 Paa dem, der lod sig lede ved hans Haand.
 Fra Jorden ind i Himlen han dem førte,
 Og det Usynlige blev synligt her:
 I mangt et Aasyn Naaden sig afsøgte,
 I mangt et Sak et evigt Liv sig søgte,
 I mangt et Øie saligt Haab kom Savnet nær.

Og Talens dybe Indtryk han bevared
 Ved Sprogets Alvor, uden Kunst og Pynt.
 Man følte, at han havde selv erfaret,
 Hvad her for Andre blev med Kraft forkyndt.
 Det var den Tro, der Prøve havde staaet,
 Hvormed saa stærkt han rørte Sind og Ha;
 Det var den Korsets Vej, han havde gaaet,
 Det var den Frelsens Trøst, han havde faaet,
 Det var hans eget Liv, hvormed han vidnede nu.

Thi ei som Lærer blot, og endnu mindre
 Som Taler, men som Vidne her han stod,
 Og frembar Skatten af sit eget Indre,
 Og i sit Hjertes Dyb dem skus lod.
 Han selv var dette Jordliv et forklaret,
 Thi kun i Korsets Lys han Verden saae;
 Han selv Barmhjertighed var vederfaret,
 Og i sit Vidnesbyrd han Ord ei sparede,
 At ogsaa Deel i den hans Brødre maatte faae.

Da med en Bøn derom han Talen endte,
 Og i en Lovsang gav sin Længsel fri,
 Hans Tro i Menighedens Hjertes brændte,
 Og Psalmesangen høit de stemmed i.
 Dens Toner sig mod Løvet Kroner bæved,
 Mod Himlens Blaa, mod Paradisets Kyst,
 Og som et fælles Offer opad svæved
 Den Sang, hvori Naturens Stemme bæved,
 Med Haidtstonerne fra Menneskenes Bryst.

Side 162 Linje 6-7: *Det var til mindre Scener du mig kændrog, | Til
 lyse Skikkelser, til Skjæmt og Latter!* »Kalanoss« var sluttet i Foraaret 1853,
 og Paludan-Müller fortæller selv i Prologen til »Ahasverus« — men om det er
 sandt eller kun en poetisk Fiktion, véd jeg ikke — at hans Hjerte nu drev
 ham til at anslaa lysere og muntre Strengte" (Frederik Lange, Side 191).

Side 162 Linje 16: *du vist Dagen mindes!* Koleraen udbrød i København
 den 12te Juni 1853 og varede i 14 Uger (til 1ste Oktober); af Byens ca.
 130,000 Indbyggere døde de 4737 af Koleraen.

Side 163 Linje 21: *Anathema!* (græsk) »Forbandede«.